

РЕШЕНИЕ

№ 19485

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разгледа докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА Гражданско дело № 20231110121694 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Х. В. К. срещу

Предявени са искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ, чл.344, ал.1, т.2 КТ, чл.344, ал.1, т.3 КТ, вр. чл.225 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищцата твърди, че по силата на трудов договор № 27/01.07.2021 г. е заемала при ответника длъжността „старша стюардеса“. Със заповед № 29-03-01/29.03.2023 г. трудовото й правоотношение е прекратено на основание чл.328, ал.1, т.4 КТ – поради спиране на работата за повече от 15 дни, считано от 30.03.2023 г., като заповедта е връчена на 30.03.2023 г. – при отказ. Счита, че ТПО е прекратено незаконосъобразно, тъй като:

- в заповедта за уволнение се сочи като основание за издаването ѝ заповед № 0702-001/07.02.2023 г., както и обстоятелството, че за периода 07.02.2023 г. – 03.03.2023 г., както и 09.03.2022 г. – 26.03.2023 г. е налице пълно преустановяване на дейността на звено „кабинен състав“, но на ищцата не е връчвана заповедта за обявяване на престой, т.е. работодателят не е спазил изискването да оповести самия престой по установения в закона начин;
- през периода, за който в заповедта за уволнение се сочи, че е бил налице престой, администрацията на дружеството и останалият персонал, в т.ч. пилоти и стюардеси са продължили да изпълняват служебните си задължения за друга компания, тъй като дружеството е отдавало персонал под наем, т.е. престой в същинския му смисъл не е бил налице.

Твърди, че е налице злоупотреба с право от страна на работодателя, тъй

като е било прекратено ТПО единствено на ищцата, а не на цялото звено, при положение че те я била старша стюардеса с опит и 2-годишен стаж в дружеството, където са били назначени и стюардеси с със значително по-малко опит макар и на по-ниски от нейната длъжности, като на 30.03.2023 г. е била публикувана и обява за позицията на ищцата.

Моли съда да постанови решение, с което: 1) да признае за незаконно уволнението ѝ и да го отмени; 2) да я възстанови на предишната ѝ работа; 3) да осъди ответника да ѝ заплати сумата 8 400 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 31.03.2023 г. – 30.09.2023 г., ведно с мораторна лихва в размер на сумата 71, 94 лв. за периода 30.03.2023 г. – 25.04.2023 г., както и закона лихва от датата на исковата молба – 26.04.2023 г. до окончателното изплащане. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който оспорва исковете. Излага съображения, че ТПО е прекратено законосъобразно. Твърди, че предприятието е експлоатирано два самолета, единият от които е преустановил полети на 09.11.2022 г., а другият е следвало да бъде експлоатиран от 07.02.2023 г., но поради технически неизправности това не се е случило до момента на прекратяване на ТПО на ищцата. Това е наложило спиране дейността на кабинния персонал, тъй като летателна дейност, експлоатация на самолетите и полети не са осъществявани. По тази причина е издадена заповед № 0702-001/07.02.2023 г. Счита за ирелевантно обстоятелството дали тази заповед е съобщена на ищцата, доколкото престоят е обективен факт, за настъпване на който не дължи нарочно уведомяване на работника/служителя, за да прекрати трудовото му правоотношение на това основание. Оспорва да е налице злоупотреба с право, доколкото кабинен персонал е набиран едва след преодоляване на пречките във връзка с констатираните технически неизправности. Прави възражение за прихващане с вземането си за връщане на изплатеното по чл.220, ал.1 КТ обезщетение за неспазено предизвестие в размер на 1 400, 80 лв. и вземането си за връщане на изплатеното по чл.222 КТ обезщетение – в размер на 1 400, 80 лв. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа страна:

Безспорно е между страните, че по силата на трудов договор № 27/01.07.2021 г. ищцата е заемала при ответника длъжността „старша стюардеса“. Видно от същия, служителят работи при 40-часова работна седмица, като е посочено, че разпределението на работното време ще бъде съгласно приложимото законодателство и вътрешните актове в Република България (чл.10.1).

Не се спори между страните, а и видно от представеното свидетелство за авиационен оператор, изд. на 07.01.2020 г., на е предоставено

правото да осъществява търговски въздушни операции съгласно приложените спецификации на операциите и в съответствие с Ръководството за експлоатация, Приложение V към Регламент (ЕО) 2018/1139 и делегираните актове и актовете за изпълнение към него.

Безспорно е между страните, че със заповед № 29-03-01/29.03.2023 г. трудовото й правоотношение е прекратено на основание чл.328, ал.1, т.4 КТ – поради спиране на работата за повече от 15 дни, считано от 30.03.2023 г., като заповедта е връчена на 30.03.2023 г. – при отказ.

Видно от същата, в нея е посочено, че се издава на основание чл.328, ал.1, т.4 КТ, като предвид заповед № 0702-001/07.02.2023 г. и с оглед на обстоятелството, че за периода 07.02.2023 г. – 03.03.2023 г., както и 09.03.2022 г. – 26.03.2023 г. включително е налице пълно преустановяване на дейността на звено „кабинен състав“, се прекратява трудовото правоотношение на Х. В. К. – поради спиране на работата за повече от 15 работни дни.

Представена е заповед № 0702-001/07.02.2023 г. за преустановяване цялостната дейност на звено „Кабинен състав“ за периода от 07.02.2023 г. до приключване на техническото обслужване на единственото останало ВС в CAO на авиокомпанията, а именно – LZ-GPA, по технически причини: 1. Промяна в CAO и изваждане на ВС с регистрацията LZ-CRI от свидетелството за авиационен оператор на „GP Aviation“; 2. Техническа неизправност на ВС с регистрацията LZ-GPA от дата 07.02.2023 г. и ВС с регистрацията LZ-CRI от 30.01.2023 г., водеща до невъзможност за генериране на приходи от дейността на дружеството. В заповедта е посочено, че за периода следва да бъдат осъществявани единствено дейности по поддръжка на квалификацията на кабинния състав, без осъществяване полетна дейност. Заповедта е подписана от, отговорен ръководител.

Не се спори между страните и че месечното брутно трудово възнаграждение на ищцата възлиза на сумата от 1 400, 80 лв.

Безспорно е между страните, че ответникът е изплатил на ищцата обезщетение по чл.220, ал.1 КТ в размер на сумата 1 400, 80 лв. и обезщетение по чл.222, ал.1 КТ в размер на сумата 1 400, 80 лв.

Пред СРС е разпитан свидетелят Теодор Стоянов, който депозира показания, че от 01.02.2023 г. заема длъжността „Ръководител съответствие“ в ответното дружество и в това си качество като одитор има задължения по контрол във връзка с това, което Европейската агенцията по авиационна безопасност налага като законодателна рамка и насоки как да се подобри безопасността на оперирането на авиационния оператор, като длъжността му е административна.

Заявява, че към момента на постъпването му на работата дружеството е имало два самолета, единият от които на база предписание от ГД „ГВА“ се е намирало в процес на „отписване“, което означава, че то е в режим на консервация по молба на собственика и реално авиационният оператор не се

възползва от него, като към момента на постъпването му този самолет се е намирал в гр. София и знае, че от м.11.2022 г. той не лети. По отношение на втория самолет заявява, че към момента на назначаването му е оперирал, но е влязъл за продължително техническо обслужване в Румъния; че към момента на назначаването му този самолет се е намирал в гр. Прищина (Косово); че за да отиде за техническото обслужване до Румъния, се осъществява т.нар. „празно прелитане“ и че това се е случило края на м.02.2023 г. По отношение на това техническо обслужване заявява, че то е било по програмата, одобрена от „ГВА“ във връзка с поддържането на летателна годност и че е следвало да се извърши задължително посещение в оторизирана и сертифицирана техническа организация, както и че техническото обслужване е продължило по-дълго от предвиденото – до към края на м.04.2023 г. Заявява, че когато е постъпил на работа, ответникът е оперирал само с единия самолет – този, който впоследствие е влязъл на техническото обслужване в Румъния, като до изпращането му там този самолет е осъществявал полети и това е установимо от радарите, евроконтрола и куп агенции, които се уведомяват за такива полети, а след изпращането му в Румъния полетите са преустановени. Заявява, че „кабинен състав“ е звено в летателна дирекция на авиокомпанията и че отделно има „летателен състав“, който са пилотите. Заявява, че му е известно издаването на заповед за престой, но не си спомня точния период, като няма информация кабинният персонал след издаването на заповедта за престой да е летял.

Пред СРС е разпитана и свидетелката Борислава Джакова, която депозира показания, че е заемала длъжността „старша стюардеса“ при ответника в периода м.06.2021 г. – 22.07.2022 г., т.е. преди периода, за който се твърди престой през 2023 г., с оглед на което показанията ѝ не се отнасят към предмета на спора.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

Предявени са иски с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ, чл.344, ал.1, т.2 КТ, чл.344, ал.1, т.3 КТ, вр. чл.225 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

По иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ в тежест на ищцата е да докаже, че между нея и ответника е сключен трудов договор със соченото от ищцата съдържание, което е било прекратено от страна на ответника – обстоятелства, които не са спорни между страните и се потвърждават от представените писмени доказателства.

В тежест на ответника е да докаже, че законосъобразно е прекратил трудовото правоотношение. С оглед уволнителното основание в тежест на ответника е да докаже, че е налице спиране на дейността на предприятието или на отделно негово производство, в което по силата на трудовото правоотношение е била заета ищцата, като към датата на прекратяване на трудовото правоотношение спирането на работата следва да е продължило повече от 15 работни дни.

Разпоредбата на чл.328, ал.1, т.4 КТ не съдържа друго изискване за

законност на уволнението, освен да е осъществено спиране на работата и то да е продължило повече от 15 работни дни. Съдът не може да упражнява контрол за производствена целесъобразност върху решението на ръководството на търговското дружество за спиране на работата /в посочения смисъл – решение № 1948 от 03.02.2000 г. по гр. д. № 842/99 г. на ВКС, III ГО/, като конкретните проявления от организационен или икономически характер, обусловили спирането на работата по смисъла на чл. 328, ал. 1, т.4 КТ, са без значение за изхода на спора /решение № 51 от 03.06.2019 г. по гр. д. № 1798/2018 г. на ВКС, III ГО/.

Спирането на работата означава временно преустановяване дейността на предприятието поради организационно-технически или икономически причини, без да е от значение конкретното им проявление. В хипотеза на чл.328, ал.1, т.4 КТ определяща е невъзможността на работодателя да генерира продукция и от там – доходи, с които да заплаща трудово възнаграждение на работниците си, така че, без значение е дали работникът или служителят, по същото време, не е можел да полага труд и поради друга причина. Престоят за съответния период е обективният критерий за преценката спряна ли е работата, като е без значение за съществуването му дали работникът е бил задължен по чл.173, ал.7, т.1 КТ да ползва платен годишен отпуск или работодателят му е предложил да ползва неплатен отпуск по чл. 160 КТ, дали, поради престоя, му е възложено да изпълнява временно друга работа, или е получавал обезщетение за престой по чл. 267 КТ. Единственото основание за прекратяване на трудовото правоотношение с работника по чл.328, ал.1, т.4 КТ е пълното преустановяване на дейността за определен период, поради което при уволнение на това основание не е предвидено и задължение за подбор по чл.329 КТ, нито закрила по чл. 333 КТ /решение № 298 от 28.10.2014 г. по гр. д. № 977/2014 г. на ВКС, IV ГО/.

Когато в отделно звено на предприятието продължава да се извършва част от дейността, а друга част не се извършва, не е налице спиране на работата по смисъла на чл.328, ал 1, т.4 КТ, т.е. не е налице т.нар. „престой“, дори и такъв да е обявен от работодателя за същото звено или за цялото предприятие. Това е така, защото фактическият състав на основанията за уволнение по чл.328, ал.1, т.4 КТ изисква временно – за повече от 15 работни дни, но пълно и обективно преустановяване на работата – дейността на цялото предприятие или на отделно негово звено. Когато част от дейността в предприятието на работодателя или в съответното звено е продължила да се извършва и тази дейност е иманентно свързана с осъществяването на трудовата функция и с изпълнението на трудовите задължения на даден работник или служител, не е налице основанията по чл.328, ал.1, т.4 КТ за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение с него от страна на работодателя, респ. такова уволнение е незаконосъобразно. Обстоятелството, че по време на обявения от работодателя „престой“ тази дейност е била извършвана от други работници или служители – от същото или от друго обособено звено в предприятието, а уволненият впоследствие работник или

служител не е изпълнявал трудовите си задължения дори и за повече от 15 работни дни, не може да обуслови законосъобразност на уволнението му, след като дейността е продължила да се извършва и тя е иманентно свързана с осъществяваната от него трудова функция съгласно длъжностната му характеристика. Без значение за законосъобразността на уволнението по чл.328, ал.1, т.4 КТ е и обемът (значителен или незначителен), в който дейността е продължила да се осъществява по време на обявения от работодателя „престой“, както и дали тя е била напълно и окончателно преустановена едва впоследствие - след изтичането на периода на обявения „престой“, тъй като тези обстоятелства са релевантни за наличието на други основания за уволнение – по чл.328, ал.1, т.1, т.2, предл.1 и т.3 КТ (закриване на предприятието или на част от него и намаляване на обема на работа), но не са елементи от фактическия състав на чл.328, ал.1, т.4 КТ /решение № 26 от 04.03.2022 г. по гр. д. № 1785/2021 г. на ВКС, IV ГО/.

Спорно по делото в случая е осъществило ли се е уволнителното основание. Със заповед № 29-03-01/29.03.2023 г. трудовото правоотношение на ищцата е прекратено на основание чл.328, ал.1, т.4 КТ – поради спиране на работата за повече от 15 дни. В мотивите на заповедта за уволнение е посочено, че същата се издава предвид заповед № 0702-001/07.02.2023 г. и с оглед обстоятелството, че за периода 07.02.2023 г. – 03.03.2023 г., както и 09.03.2022 г. – 26.03.2023 г. включително е било налице пълно преустановяване на дейността на звено „кабинен състав“. С оглед твърденията на ответника за наличие на престой от 07.02.2023 г., от когато се твърди и вторият наличен самолет да е спрял да лети, съдът приема, че се касае за техническа грешка във втория посочен период 09.03.2022 г. – 26.03.2023 г., като се има предвид 09.03.2023 г. – 26.03.2023 г.

Не се установява в условията на пълно и главно доказване към момента на прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата да е било налице спиране на работата за повече от 15 работни дни. Такъв извод не би могъл обосновано да се изведе от заповед № 0702-001/07.02.2023 г. и ангажираните гласни доказателства. Свидетелят Стоянов депозира показания, че към момента на постъпването му от началото на м.02.2023 г. ответното дружество е имало два самолета, единият от които знае, че не е летял от месец ноември на предходната 2022 г., защото е бил в процедура по „отписване“, а другият от края на м.02.2023 г. е влязъл за продължително техническо обслужване в Румъния, продължило до около края на м.04.2023 г., но до изпращането му в Румъния – края на м.02.2023 г., самолетът е извършвал полети. По делото не е ангажирана техническа документация във връзка с горните обстоятелства, въз основа на която летателните средства да бъдат индивидуализирани, съответно – да се направи обоснован извод, че самолетите, за които свидетелят депозира показания, са именно процесните, както и наличието на твърдените технически неизправности. Твърденията на ответника, че от 07.02.2023 г. е следвало да бъде експлоатиран вторият самолет, но това не е станало поради открити технически неизправности до момента на уволнението на ищцата, не

се установяват от показанията на допуснатия му свидетел, който заявява, че за единия самолет знае, че не лети от м.11.2022 г., но вторият е изпратен на техническо обслужване в Румъния края на м.02.2023 г. и до тогава е извършвал полети, в т.ч. е извършил „празно прелитане“, за да стигне до Румъния, като от показанията му се налага извод, че се касае за планирано техническо обслужване, а не за извънредно такова, наложено от констатирани неизправности. При това положение съдът намира, че от страна на ответника не е проведено пълно и главно доказване на състоянието на престой.

Наред с посоченото, в тежест на ответника е да докаже пълно и обективно преустановяване на работата – дейността на цялото предприятие или на отделно негово звено. В случая от страна на ответника се твърди преустановяване на дейността на кабинния състав. По делото не са ангажирани доказателства за организационната структура на ответното дружество, въз основа на които да се направи обоснован извод, че съгласно същата кабинният състав е обособен като самостоятелно звено. Пълно и главно доказване на посоченото обстоятелство не може да се приеме, че е проведено с представената заповед № 0702-001/07.02.2023 г. и показанията на свидетеля Стоянов.

С оглед изложеното и доколкото от страна на ответника не е проведено пълно и главно доказване на уволнителното основание, предявеният иск за отмяна на уволнението се явява основателен, както и обусловеният от основателността му иск за възстановяване на ищцата на работа.

По иска по чл.344, ал.1, т.3, вр. чл.225 КТ в тежест на ищцата е да установи, че уволнението е незаконно; че е останала без работа за периода, за който претендира обезщетение, както и размера на последното получено от нея брутно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ уволнението, или последното получено месечно брутно трудово възнаграждение.

С оглед изводите на съда за незаконност на уволнението, налице е първата от посочените предпоставки. Установи се от представената по делото трудова книжка на ищцата, че същата е останала без работа за исковия период. Не се спори между страните и че месечното брутно трудово възнаграждение на ищцата възлиза на сумата от 1 400, 80 лв., с оглед на което за периода 31.03.2023 г. – 30.09.2023 г. (6 месеца) обезщетението възлиза на сумата от 8 404, 80 лв., предвид което и при спазване принципа на диспозитивното начало искът се явява основателен в пълния му предявен размер от 8 400 лв.

От страна на ответника е заявено възражение за прихващане с изплатено обезщетение по чл.220, ал.1 КТ за неспазено предизвестие в размер на 1 400, 80 лв., и с изплатено обезщетение по чл.222, ал.1 КТ в размер на 1 400, 80 лв.

Между страните не се спори относно изплащането на посочените суми.

Обезщетението за неспазено предизвестие по чл.220, ал.1 КТ и обезщетението по чл.222, ал.1 КТ при уволнение на някое от посочените в нормата основание, в т.ч. спиране на работата за повече от 15 работни дни, се

дължат, когато уволнението на работника/служителя е извършено законосъобразно. Отмяната на уволнението като незаконно има за последица и отпадането с обратна сила на основанията за извършените плащания, с оглед на което в полза на работодателя е възникнало вземане за връщането им.

С оглед изложеното съдът намира за основателно възражението за прихващане до размера на сумата от общо 2 801, 60 лв., с оглед на което искът по чл.344, ал.1, т.3, вр. чл.225 КТ следва да се уважи до размера на сумата 5 598, 40 лв. и да се отхвърли за разликата над тази сума до пълния размер от 8 400 лв. като погасен чрез прихващане.

По иска по чл.86, ал.1 ЗЗД в тежест на ищцата е докаже наличието на главен дълг, изпадането на длъжника в забава, както и че дължимата мораторна лихва е в размер на исковата сума.

Задълженията по [чл.225, ал.1](#) и ал.2 КТ са парични и при забавеното им изпълнение работодателят дължи лихва на незаконно уволнения работник/служител. Поради договорния характер на отговорността му обаче и липсата на уредба в КТ относно началната дата, от която се дължи лихва от работодателя върху обезщетенията по [чл.225, ал.1](#) и [2 КТ](#), следва да се приложат общите правила на ЗЗД относно неизпълнение на задълженията, т.е. [чл.86, ал.1, изпр.1 ЗЗД](#), който предвижда, че при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. При безсрочните задължения, каквото е това по [чл.225, ал.1 КТ](#), длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Поради това лихвата върху обезщетението по [чл.225, ал.1 КТ](#) се дължи от деня на поканата по [чл.84, ал.2 ЗЗД](#), а ако такава не е отправена от работника/служителя, лихва се дължи от деня, в който искът за заплащане на обезщетението по [чл.225 КТ](#) е предявен в съда (ТР № 3/19.03.1996 г. по гр. д. № 3/1995 г. на ОСГК на ВС).

В случая от страна на ищцата не се установява да е отправила покана до ответника в момент, предхождащ предявяването на иска, с което да го е поставила в забава. По тази причина искът за мораторна лихва се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Върху обезщетението за оставане без работа се дължи законна лихва от датата на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

По разноските:

В полза на ищцата следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 711, 07 лв. разноски по делото, съобразно уважената част от исковите.

От страна на ответника се претендира адвокатско възнаграждение в размер на сумата 2 304 лв. с ДДС.

Съдът намира за неоснователно възражението на ищцата за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, доколкото

минималното такова при съобразяване нормата на чл.7, ал.1, т.1 и ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на сумата 2 120 лв. (1 МРЗ по исковете по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 КТ в размер на 780 лв. за 2023 г. + 1 340 лв. по оценяемия иск по чл.7, ал.2, т.2 от Наредбата). Уговореното адвокатско възнаграждение не надвишава този размер до степен, обуславящ извод за прекомерност.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника следва да се присъди, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от 256, 15 лв., съобразно отхвърлената част от исковете.

В тежест на ответника следва да се възложи дължимата държавна такса по уважените искове. Исковите за отмяна на незаконното уволнение и за възстановяване (чл.344, ал.1, т.1 и т.2 КТ) са неоценяеми и съобразно чл.3 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, за всеки от тях се събира такса в размер до 80 лв., но не по-малко от 30 лв.. С оглед фактическата и правна сложност на настоящото производство (обеа от доказателства, наведените доводи и възражения от страните, необходимостта от провеждане на съдебно дирене и т. н.), съдът намира, че дължимата държавна такса следва да се определи в размер на по 50 лв. за всеки от тези искове. Държавната такса за осъдителния иск по чл.344, ал. 1, т.3, вр. чл.225, ал. 1 КТ, съобразно уважената му част, е в размер на сумата 223, 94 лв. Общият размер на дължимата държавна такса възлиза на сумата 323, 94 лв.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО и ОТМЕНЯ, на основание чл.344, ал.1, т.1 КТ, уволнението на Х. В. К., ЕГН *****, извършено със заповед № 29-03-01/29.03.2023 г. за прекратяване на трудовото й правоотношение, възникнало с, ЕИК по силата на трудов договор № 27/01.07.2021 г.

ВЪЗСТАНОВЯВА, на основание чл.344, ал.1, т.2 КТ Х. В. К., ЕГН ***** на заеманата от нея длъжност „старша стюардеса“.

ОСЪЖДА, ЕИК да заплати на Х. В. К., ЕГН *****, на основание чл.344, ал.1, т.3 КТ, вр. чл.225 КТ, сумата от **5 598, 40** лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 31.03.2023 г. – 30.09.2023 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 26.04.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, като

ОТХВЪРЛЯ иска за сумата над **5 598, 40** лв. до пълния предявен размер от **8 400** лв. – като **ПОГАСЕН ЧРЕЗ ПРИХВАЩАНЕ**, както и иска по чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата от **71, 94** лв. мораторна лихва за периода

30.03.2023 г. – 25.04.2023 г. – като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА, ЕИК да заплати на Х. В. К., ЕГН *****, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от **711, 07** лв. разноси по делото.

ОСЪЖДА Х. В. К., ЕГН ***** да заплати на, ЕИК, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от **256, 15** лв. разноси по делото.

ОСЪЖДА, ЕИК да заплати, на основание чл.78, ал.6 ГПК, сумата от **323, 94** лв. държавна такса за производството.

ДОПУСКА, на основание чл.242, ал.1 ГПК предварително изпълнение на решението в частта, с която, ЕИК е осъдено да заплати на Х. В. К., ЕГН *****, на основание чл.344, ал.1, т.3 КТ, вр. чл.225 КТ, сумата от **5 598, 40** лв., представляваща обезщетение за оставане без работа за периода 31.03.2023 г. – 30.09.2023 г.

Решението, в частта относно допуснатото предварително изпълнение, в която има характер на определение, подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в едноседмичен срок от връчването му, а в останалата част – в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____